

на старото дърво пълзѣха надолу, горещи и едри, като дръннки, сякашъ и то плачеше по своя стопанинъ.

Веднажъ стрина щукна нѣкжде. Дълго не се вести. Ние съ Николчо играехме на двора. А като се мръкна подъ чадъра на чичовия орѣхъ и той загърна кжщата, като съ топло кожухче, влѣзохме вжтре. Огнището още свѣтулкаше. Въ единъ сандѣкъ имаше слама отъ изчуканъ снопъ. Съ него си подклаждаше огнището стрина. Изпеченитѣ и измити стъркове бѣха жълти, като златни пръчици.

Грабнахме ние по една сламка. Разровихме огнището. Сложихме малко слама и то пламна. Николчо пръвъ захапа сламката и се наведе да я запали. Ржनावтъ на ризата му бѣше широкъ, разкопчанъ и висѣше надолу. Докато се запали жълтата сламка, пламна ржнава на Николчо. Той го тръсна надолу, но това не помогна. Парна го пламъкътъ за ржката. Не знаеше какво да стори момчето, та писна, като закланъ и излетѣ навънъ.

— Бѣгай въ коритото, тамъ има вода! — завикахъ му азъ.

Николчо затича къмъ дървеното корито на срѣдъ двора. Ризата му горѣше, като запалена цепеница. Бухна се въ коритото той и пламъкътъ угасна. Но раната на ржката не мина. Стрина го заведе на сутринята рано въ града. Вечерта се върна превързанъ и измжченъ. Дълго време носи той вързана ржка. Мжчно минава тамъ, дето е лизналъ огънь.

И днеска на ржката му личи бѣлегътъ отъ изгореното.

— Тукъ е записана датата, когато запалихъ първата цигара! — отвърща Николчо, като го запитатъ отъ какво е раната.

Помни го той това добре, макаръ, че много години се търкулнаха надъ столѣтния орѣхъ и издълбаха тъмни браздулици по старото му стѣбло.

И днесъ стои орѣхътъ, загръща съ своя широкъ чадъръ малката кжща; спи нощемъ тя подъ неговата хладна сѣнчица. А зимно време той се навежда низко и топли сякашъ съ бѣло